

forslag, som Agitatoren Vilhelm Lassen har arbejdet for, var anderledes end det, som Finansminister Vilhelm Lassen nu forelægger“. Jeg er bange for, at det ærede Medlem ikke rigtig kender min Fortid. Jeg har aldrig, saa vidt jeg erindrer, arbejdet for noget andet Toldlovsforslag end det Køedt-Lüttichauske Forslag. Det har jeg været med til at støtte, og da jeg nu som Finansminister skulde udarbejde et Forslag, er jeg gaaet i dets Fodspor og har saa nær som muligt holdt mig til det. Jeg kan derfor ikke tro, at det ærede Medlem kan faa nogensomhelst Ret i at sige, at Agitatoren Vilhelm Lassen — hvad han vel vil kalde mig, dengang jeg sad i Aalborg og skrev om politiske Emner, men endnu hverken var Repræsentant i Folketinget eller havde det Embede, jeg nu har, — har agiteret for et Toldlovsforslag, som var væsentlig forskelligt fra det nuværende. Jeg har aldrig agiteret for andre Toldlovsforslag end det Kompromis, som blev sluttet mellem Køedt og daværende Finansminister Lüttichau, og det var saa vist ikke radikalere end dette. Der var et Punkt, jeg modarbejdede i dette Kompromis — det vil sige det kom heller ikke ind i Kompromiset, men i de Forsøg, der bleve gjorte —, og det var Brændevinsskatten og dens Forbindelse med en Toldreform. Det er rigtigt, det har jeg gjort, da jeg var Redaktør af „Aalborg Amtstidende“. Men det er ganske det samme, jeg gør nu; jeg har udelukket Brændevinsskatten fra den samlede Toldreform. Det var jeg med til den Gang, og det gør jeg ogsaa nu. Jeg takker det ærede Medlem for hans Komplimenter til mig, Komplimenter til Finansministeren, men hvis han vil være retfærdig, kommer han til at give Agitatoren ganske de samme Komplimenter, og jeg vil ogsaa gerne tage imod dem som Agitator.

Saa havde det ærede Medlem jo en Række Argumenter for Beskyttelsen i al Almindelighed, men derom gælder det samme, som jeg sagde til det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), og jeg skal ikke komme ind paa dem; jeg har allerede kortelig berørt dem i mine Udtalelser overfor det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen). Vi kende jo desuden Kærnen i disse Beskyttelsesargumenter saa godt. Kærnen i dem er, at naar Tolden skal fastsættes, hedder det altid fra de Herrer Side: „Den maa endelig være høj, for ellers danner den ikke tilstrækkeligt Værn“. Naar den saa er bleven høj, og vi regne ud, hvor meget den

koster de andre Borgere, hvor meget de skulle betale for at opretholde disse Erhverv, sige de: „I kunne aldeles ikke regne efter Tolden, for den udnytted slet ikke, Konkurrencen driver os langt ned under de Priser“. De sige med andre Ord, at Fabrikkerne kunne meget godt klare sig med en meget lavere Beskyttelse. Først siger man, at Tolden maa være høj, for ellers kunne Fabrikkerne ikke gaa, og derefter siger man: „Vi udnytte ikke Beskyttelsen“. Altsaa den høje Told virker slet ikke, og endda gaa Fabrikkerne. Der er en uløselig Modsigelse imellem de to Standpunkter, som Beskyttelsesmændene ikke kunne komme udenom.

Jeg skal ikke opholde mig længere derved, men idet jeg nu snart skal forlade dette ærede Medlem, skal jeg kun gøre nogle Bemærkninger til visse Spørgsmaal, som han omtalte udenfor den egentlige Toldtarif. Han syntes, at der var nogle Bestemmelser, som vare ganske urimelige. Der var f. Eks. Bemyndigelsen til Toldfrihed for Varer, der forgaa ved en uheldig Hændelse. Det forekom ham at være ganske overflødig, for naar Varen var gaaet tabt ved uheldig Hændelse, kunde det aldrig falde nogen ind at forlange Told af den. Der er selvfølgelig her kun Tale om Varer, som ere toldbehandlede, og for hvilke Tolden eventuelt allerede er erlagt, og saa er en Bemyndigelse til at fritage Varen for Told fornøden, ligesom den jo ogsaa findes i den nuværende Lov. — Sidste Stykke i § 3 m tager Sigte paa at give Toldfrihed ogsaa for Gods, der forgaar i privat Pakhus eller ligger i toldlukket Forsendelse, og det er en Fritagelse, som heller ikke er overflødig, for den er ikke hjemlet i den nuværende Lov.

Endvidere klagede det ærede Medlem over, at der i § 24 er en Bestemmelse om, at Tolden paa Kreditoplagsvarer, som ere afsatte i Tiden mellem Kvartalsopgørelsen og Eftersynet, kræves betalt straks, i Mod sætning til, at der nu indrømmes Kredit til næste Kvartal. Dette Forslag synes jeg ikke, det ærede Medlem kan beklage sig over. Det er nemlig overensstemmende med tidligere Forslag og vil modarbejde en Praksis, som ikke er lovlig, men ret almindelig, nemlig den, at disse Varer ikke angives som afsatte i Kvartalsopgørelsen, men det forløbne Kvartals Salg angives som foregaaet mellem Kvartalets Begyndelse og Eftersynsdagen. Paa den Maade skaffes en længere Kredit, end det egentlig er Meningen. I øvrigt er den Regel,